

Elke maand bedenkt onze columniste hoe ze de wereld kan veranderen. Soms slaagt ze in haar opzet, soms niet.

Alles gaat voorbij?

GISTEREN ONTDEKTE IK een grote rode cirkel op de dij van mijn vijfjarige dochter. De tandjes waren duidelijk zichtbaar. Mijn hart sloeg over en de adrenaline joeg door mijn lijf. “Wie heeft dat gedaan?” ‘beet’ ik haar toe. Ze bleef verbazingwekkend kalm en moest even nadenken. Toen wist ze het weer, meteen gevolgd door een resem andere voorvallen van alledaags kleutergeweld. Ze vertelde er zo casual over, alsof het niets was, dat het ook waarschijnlijk incidenten van niets waren. Niks waarvan ik moet vrezen dat het systematisch gebeurt. Dat er sprake is van pesten.

Mijn dochter is vrij timide, maar haar gevoel voor rechtvaardigheid is sterker. Ze komt op voor zichzelf en voor anderen. Ze aarzelt niet om de dader aan te spreken op zijn gedrag. De eerste keer dat ik getuige was van die fantastische “don’t mess with me” attitude smolt mijn hart van bewondering. Van haar mondige assertiviteit durven veel volwassenen alleen maar dromen.

Bij ons op school werd er ook gepest. Soms was ik het slachtoffer, soms de pester. Pesten hoorde bij de orde van de dag. Zo erg was het toch niet? Ook ik heb lang met dat idee geleefd, tot ik jaren later werd geconfronteerd met de gevolgen van mijn pestgedrag. Mijn slachtoffers zeiden dat ze mijn opmerkingen helemaal niet tof hadden gevonden. Dat was erg, maar helemaal erg vond ik dat ik me daar zelf hoegenaamd niets meer van herinnerde. Omgekeerd wisten zij nog perfect wie ik was. Ik schaamde me diep. De meesten onder ons ontgroeien de kleutertuin, maar dat pesten schudden we maar

moeilijk van ons af. De cijfers over pesten op het werk liegen er niet om. Zo’n 19,7 procent van de ambtenaren wordt wekelijks geconfronteerd met pesterijen, bleek vorig jaar uit een onderzoek van IDEWE, de grootste externe dienst voor bescherming en preventie op het werk. Zowat een op vijf, dat is choquerend. Op mijn dienst van 15 betekent dat dus 3 gepeste collega’s. Daarom heb ik eens discreet gepolst bij mijn collega’s. En ja hoor, ook onze dienst is niet vrij van pesten. Opvallend: bij iedereen is dat anders. De ene voelt zich expres buitengesloten als collega’s iets leuks doen samen, een ander heeft het lastig met de stijl van communiceren van onze leidinggevende die hem lijkt te viseren. Als strijdster tegen elke vorm van onrechtvaardigheid schrok ik van mijn blindheid voor dit probleem. Ik had nooit iets gemerkt bij die collega’s, zij hebben dit ook nooit aangekaart bij onze vertrouwenspersoon. Ze ondergaan de pesterijen in stilte. Want alles gaat voorbij. “No more, zeg ik!”

Mijn eerste voornemen van 2018 is een feit: opkomen voor mijn collega’s. Alert zijn bij mezelf voor mogelijk pestgedrag en nooit iemand uitsluiten. Samen met mijn dochter heb ik meteen het Manipest van Ketnet ondertekend. Het hangt hier nu voor mijn neus, als constante reminder. Want pesten op het werk is echt niet oké. ☘

Hulp nodig van Megacindy? Laat het haar weten via megacindy@acv-csc.be